

ΒΟΥΛΑ ΜΑΣΤΟΡΗ

ΣΤΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟ

76.000 αντίτυπα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Η ANNA, ΤΟΤΕ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ

Μια ιστορία ενηλικίωσης, τότε και πάντα, σε τέσσερις πράξεις

Γ' αυγουσιάτικο φεγγάρι

Στο γυμνάσιο

Ένα-Ένα-Τέσσερα

Κάτω απ' την καρδιά της

Πρόκειται για μια τετραλογία μυθιστορημάτων τα οποία, χάρη στον αυθεντικό προ-φεμινιστικό λόγο της πρωταγωνιστριάς τους, μας μεταφέρουν από την ελληνική επαρχία της δεκαετίας του '50 –με την αυστηρότητα των ηθών, αλλά και τα ατελείωτα παιχνίδια των παιδιών στους δρόμους– στην ταραγμένη Αθήνα των αρχών της δεκαετίας του '60 με τις μεγάλες κινητοποιήσεις του «Ένα-Ένα-Τέσσερα», για να καταλήξουν –μέσα από τα τρικυμιώδη χρόνια της χούντας και τα καθοριστικά γεγονότα του Πολυτεχνείου– στις πρώτες μέρες της Μεταπολίτευσης.

Μέσα σ' όλα αυτά, η Άννα (αλλά κι η κάθε Άννα, τότε και πάντα) ψάχνει τρόπο να απολαύσει τη ζωή της, ενώ σκοντάφτει πάνω στα κοινωνικά στερεότυπα, στις έμφυλες συμπεριφορές και στα σκληρά ήθη της εποχής. Κι ενόσω αμφιταλαντεύεται ανάμεσα στο θέλω και στο πρέπει, στο προσωπικό και στο συλλογικό, προσδιορίζει ασυνείδητα τη νέα της ταυτότητα, αλλά και τον ρόλο της ως ενήλικης γυναίκας.

ΒΟΥΛΑ ΜΑΣΤΟΡΗ

Στο γυμνάσιο

ΣΥΛΛΟΓΗ ΚΥΚΝΟΙ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους
Συλλογή Κύκνοι – 1

Βούλα Μάστορη, Στο γυμνάσιο

Διορθώσεις: Νικόλας Αλκίνοος Νταουλτζής Ταμπακάκης

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Δ. Μάστορης

Copyright © Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), Αλέξιος Μάστορης
και Τιμολέων Μάστορης, 1991, 2023

Η εικόνα του εξωφύλλου παραχωρήθηκε από τον αρχικό δικαιούχο
στη Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2023

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, στη συλλογή Περιστέρια
με αριθμό 23, Αθήνα, Δεκέμβριος 1991

Ακολούθησαν οι ανατυπώσεις Απριλίου 1992, Ιουνίου 1992, Ιανουαρίου
1993, Ιουνίου 1993, Δεκεμβρίου 1993, Ιουνίου 1994, Δεκεμβρίου 1994, Ιουνίου
1995, Ιανουαρίου 1996, Αυγούστου 1996, Φεβρουαρίου 1997, Οκτωβρίου
1997, Απριλίου 1998, Οκτωβρίου 1998, Φεβρουαρίου 2000, Φεβρουαρίου
2001, Μαρτίου 2002, Μαρτίου 2003, Απριλίου 2004, Νοεμβρίου 2005,
Ιανουαρίου 2007, Οκτωβρίου 2007, Ιουλίου 2009, Ιουνίου 2011, Ιανουαρίου
2013, Νοεμβρίου 2014, Ιανουαρίου 2017, Οκτωβρίου 2018, Νοεμβρίου 2020
Πρώτη έκδοση αναμορφωμένη από τις Εκδόσεις Πατάκη, Οκτώβριος 2023
KET Z120 ΚΕΠ 666/23 ISBN 978-618-07-0669-7

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΛΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 — ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ — ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),
570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 — ΦΑΞ: 2310.70.63.55
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Στον Δάσκαλο...

Όταν είδε τ' αποτελέσματα του γυμνασίου*, έβγαλε κραυγή θριάμβου. Είχε περάσει! Είχε γλιτώσει δηλαδή τη μοδιστρική καριέρα που της προόριζαν στην αντίθετη περίπτωση. Μπορεί να έπιαναν τα χέρια της, αλλά κάτι της έλεγε ότι τα καρικόματα, στριφώματα και δε συμμαζεύεται δεν ήταν για κείνη. Βέβαια ακόμη δεν ήξερε τι ήθελε να γίνει σαν μεγάλωνε, αλλά τι δεν ήθελε, σίγουρα μπορούσε να το πει από τώρα.

— Αχ, καημένη, δεν ξέρεις τι χάνεις... Τα λεφτά μόνο που δγάζουν οι μοδίστρες! μοιρολόγησε η μητέρα της όταν της έφερε τα νέα.

— Δε με νοιάζει.

— Τον καλύτερο θα 'παιρνες...

— Εγώ δε θα παντρευτώ!

— Και τι θα κάνεις;

* Την εποχή που διαδραματίζεται η ιστορία, τα παιδιά έδιναν εισαγωγικές εξετάσεις για να περάσουν από το δημοτικό στο γυμνάσιο. Προϋπόθεση για την επιτυχία τους ήταν να γράψουν πάνω από τη βάση–τουλάχιστον δέκα– στα εξεταζόμενα μαθήματα. Το γυμνάσιο τότε άρχιζε από την τρίτη τάξη και τελείωνε στην ογδόη.

— Θα ζήσω ελεύθερη!

— Θεέ και Κύριε! Ο προορισμός της γυναίκας είναι να παντρευτεί, να κάνει παιδιά, να...

— Εγώ δε θα παντρευτώ! την έκοψε η κόρη της. Πάει και τέλειωσε! Και, σηκώνοντας το πιγούνι ψηλά, βγήκε μεγαλόπρεπα από την κουζίνα, όπου γίνονταν όλες σχεδόν οι σοβαρές συζητήσεις της οικογένειας, και χώθηκε στο περιβόλι με τις αμυγδαλιές.

Η Ίριμα έτρεξε στα πόδια της κάνοντας χαρές, μα κείνη την αποπήρε.

— Ήσυχα! Κάτσε κάτω! Μεγαλώσαμε πια! Κρυφτό και κυνηγητό κομμένα. Έχει διάβασμα τώρα!

Η Ίριμα αρχικά κούνησε την ουρά της με κατανόηση, αλλά μετά έκανε τρεις κύκλους γύρω της, τον έναν μεγαλύτερο από τον άλλον, όπως το συνήθιζε, και μετά έτρεξε και χώθηκε κάτω από τις ροδιές που ακουμπούσαν στον μαντρότοιχο.

— Σου είπα! Κρυφτό και κυνηγητό τέρμα! Πάει και τέλειωσε! της φώναξε η κυρά της, αλλά λιγότερο αυστηρά τώρα.

Η Ίριμα στο μεταξύ κρυμμένη πίσω από τα κλαδιά περιέμενε υπομονετικά.

— Ουφ! Χαζοβιόλα! Εσύ δεν παίρνεις από λόγια. Εντάξει. Θα σου κάνω το χατίρι. Αλλά να ξέρεις. Πάνε αυτά τώρα. Τα γυμνασιοκόριτσα δεν παίζουν κρυφτό και κυνηγητό με σκυλιά. Τελευταία φορά!

Και το νιόκοπο γυμνασιοκόριτσο τα φύλαξε πίσω από το πλυσταριό, μέτρησε μέχρι τα είκοσι, είπε «Φτου και δγαίνω» κανονικά κι έπειτα βάλθηκε να δρει την Ίριμα,

που δέβαια δεν είχε μείνει να την περιμένει πίσω από τις ροδιές. Όταν τη δρόγηκε, τα φύλαξε η σκύλα κι εκείνη κρύφτηκε με τη σειρά της σκαρφαλώνοντας αθόρυβα στην πιο ψηλή αμυγδαλιά. Σ' ένα ανάλογο χρονικό διάστημα η Ίρμα δρόγηκε κι άρχισε να γυροφέρνει αργά το περιβόλι. Όταν έκρινε ότι είχε ψάξει αρκετά, πήγε κατευθείαν στην αμυγδαλιά της Άννας, στάθηκε από κάτω, σήκωσε ψηλά τα μάτια της με τις δυο μαύρες βούλες από πάνω και γάδωσε με νόημα.

— Κατεργάρα! Το ΄ξερες από την αρχή πού ήμουνα κρυμμένη. Είσαι συ μια μάγκα! καμάρωσε η Άννα το τσοπανόσκυλό της. Έπειτα έβγαλε μια κραυγή του Ταρζάν και κρεμάστηκε από ένα κλαδί, μετά από ένα άλλο, και, κάνοντας τα συνηθισμένα της ακροβατικά, που έκοβαν τη χολή της μάνας της, ήρθε και προσγειώθηκε στα ριζά του δέντρου.

Στη συνέχεια κίνησε να πιάσει τη σκύλα της, αλλά εκείνη όρμησε ξέφρενη μες στο περιβόλι. Η Άννα από πίσω της. Στον ίδιο ρυθμό. Όταν είδε πως δεν μπορούσε να την πιάσει, έβαλε τα μεγάλα μέσα. Έβγαλε μια πονεμένη κραυγή κι έπεσε κάτω. Η Ίρμα φρενάρισε και γύρισε και την κοίταξε. Την πλησίασε διστακτικά. Χμ, το 'χε κάνει κι άλλη φορά αυτό η κυρά της. Όταν έβλεπε πως δεν μπορούσε να την τσακώσει, έτσι έπεφτε πάντα κάτω. Μα αν ήταν τώρα αλήθεια; Πλησίασε ακόμη πιο πολύ. Πάντα διστακτικά κι έτοιμη να το σκάσει. Η Άννα εξακολούθησε να κλαψουρίζει δήθεν. Η Ίρμα πλησίασε ακόμη πιο πολύ και την ίδια στιγμή είχε δροθεί κάτω από την κοιλιά της νεκρυναστημένης κυράς της, που είχε πέσει από πάνω της σαν αίλου-

ρος. Ευτυχώς όμως εκείνα τα φιλιά και τα χάδια που της έδινε τώρα την έχαναν να ξεχάσει την απατεωνιά της.

— Ορίστε! Γυμνασιοκόριτσο! Δε φαντάζομαι να μου κυλιέσαι έτσι κι όταν θα φοράς μεθαύριο τη μαύρη ποδιά, γκρίνιαξε η μάνα της από το κεφαλόσκαλο της κουζίνας.

— «Μεθαύριο» λέει! Έχουμε τρεις μήνες μέχρι τότε, μουρμούρισε με κλειστά μάτια η Άννα, ενώ η Ίριμα τής έγλειφε το μάγουλο. Πάντως, το μοδιστράδικο το γλίτωσα εγώ! Άκου, ή μοδίστρα ή γυμνάσιο! Αχ, βρε Ίριμα! Εσύ την έχεις ωραία. Ξάπλα και παιχνίδι! Να 'χα την τύχη σου! μακάρισε τη σκύλα της, κι εκείνη, βολεύοντας την υγρή της μύτη κάτω από τη μασχάλη της Άννας, παραδόθηκε στον ύπνο του δικαίου.

* * *

22 Ιουνίου 1957

Με λένε Άννα κι είμαι 13 χρόνων. Εσένα θα σε λέω Χάρι. Έτσι θα μπορείς να γίνεσαι άντρας ή γυναίκα όποτε θέλεις. Σ' εσένα θα λέω ό,τι μου 'ρχεται. Ό,τι δε θα μπορώ ή ό,τι δε θα θέλω να πω σε κανέναν άλλον. Άλλωστε δε μου 'χει μείνει και κανέναν άλλος.

Πέτυχα στο γυμνάσιο. Ε και; Δεν ήταν και τίποτα δύσκολο. Απορώ πώς δεν μπήκε η Μαρούλα. Και μου κρατά και μούτρα. Λες και φταίω εγώ που δεν πέτυχε εκείνη. Κι ήταν η μοναδική μου φιλενάδα. Βλέπεις, εμένα μ' άρεσε να παίζω με αγόρια. Μ' άρεσαν πιο πολύ αυτά. Πόλεμος, παλέματα, συμμορίες, πετροπόλεμος... Ήμουν κι αρχηγός! Τώρα, πάνε όλα αυτά. Και δεν έχω ούτε αγόρια ούτε κο-

ρίτσια για παρέα. Μόνο την Ίριμα, αλλά κι αυτή γυναικίζει τώρα τελευταία. Όλο με κάτι σκύλαρους τριγυρίζει.

Κι έχω και στήθια. Χμ, όχι ακριδώς... Να, κάτι γρουμπούλια εκεί πέρα. Και πονάνε διαβολεμένα έτσι και τα σκουντήξει κανείς κατά λάθος. Και μάλιστα το δεξί είναι μεγαλύτερο! Φρίκη δηλαδή! Αμ το άλλο; Προχτές η μάνα μου το ξέκοψε:

«Μην τολμήσεις και θγεις με το σορτσάκι σου μόνο έξω! Αυτό μας έλειπε τώρα. Κορίτσι πράμα... Θα φοράς και μπλούζα πια».

«Ναι, μα οι άλλοι δε φοράνε».

«Εκείνοι είναι αγόρια. Κι έπειτα, οι παρέες με τ' αγόρια τέλος. Γιατί, αν σου θγει το όνομα...»

«Ούτε με τον Γιώργο;»

«Προπαντός μακριά απ' αυτόν. Τον διπλαράκια! Από πέρυσι ήθελα να σου το πω. Πρόσεξε, Άννα! Η δική σου προίκα είναι η τιμή σου!»

«Ποια προίκα, βρε μαμά;»

«Για να παντρευτείς, χρειάζεσαι προίκα. Οι φτωχές κοπέλες όμως, σαν εσένα, έχουν προίκα την τιμή τους και... χμ... την ομορφιά τους».

«Εγώ δε θέλω να παντρευτώ!»

«Έτσι λες τώρα...»

«Και τώρα και μετά. Δεν παντρεύομαι!»

Όχι! Εγώ δε θα παντρευτώ. Ποτέ των ποτών. Εγώ δε θέλω να κάνω αυτό που κάνουν τα σκυλιά. Είμαι σίγουρη πως δε θα μ' αρέσει. Ακόμη κι αν το 'κανα και με τον Γιώργο, που λέει ο λόγος.

* * *

Η Άννα αναστέναξε κι έτριψε ελαφρά το στέρνο της. Εκείνη τη στιγμή ένα κοφτό γάδγισμα της Ίριμας την έκανε ν' ανοίξει αμέσως τα μάτια της. Λίγα δήματα πιο 'κει έστεκε ο Γιώργος.

— Τι κάνεις εκεί; Τι θες; τον ρώτησε απότομα κι ανασηκώθηκε.

— Εγώ; Τίποτα... Να... Ε... Παίζει τη Βουγιουκλάκη απόψε. Πάμε να τη δούμε;

— Δε μ' αφήνει η μάνα μου.

— Γιατί; Τι της έκανες;

— Εγώ τίποτα, αλλά...

— Άννα! Έλα γρήγορα μέσα! φώναξε η μάνα της από το κεφαλόσκαλο της κουζίνας.

Εκείνη σηκώθηκε μουτρωμένη και τράδηξε κατά 'κει ανόρεχτα.

— Θα είμαι στη μάντρα. Ξέρεις πού..., της πέταξε ο Γιώργος και χάθηκε στο δικό του περιβόλι δίπλα.

Το σούρουπο η Άννα έβαλε τα καλά της και ξεκίνησε για την πλατεία.

— Για πού το 'δαλες και στολίστηκες έτσι; τη σταμάτησε στην ξώπορτα η μάνα της.

— Στην πλατεία πάω. Θα πάρω και την Ίριμα μαζί. Θα περάσω κι απ' τον φούρναρη πρώτα να ζυγιστώ. Έπειτα λέω να πάω στη μάντρα.

— Να κάτσεις στ' αυγά σου! Πάνω 'κει δεν πρόκειται να ξαναδέεις. Μ' όλους τους τσαμπατζήδες! Τους αλήτες!

— Δεν είναι αλήτες, μαμά! Θα είναι κι ο Γιώργος...

— Δε σου 'πα μακριά απ' αυτόν;

— Μα είναι γείτονας...

— Δε θέλω άλλη κουβέντα. Να 'σαι πίσω πριν τις εννιά κι όπως σου 'πα: μακριά από τη μάντρα κι απ' αυτό τον διπλαράκια!

Η Άννα έσκυψε το κεφάλι της και βγήκε μουρμουρίζοντας στον δρόμο. Η Ίρμα ξεχύθηκε μπροστά κι έκανε τα γνωστά της. Μια αναγνωριστική τρεχάλα μπρος κι έναν κύκλο ασφαλείας γύρω από την κυρά της. Κάποια στιγμή σε μια αναγνωριστική της, στρίβοντας τη γωνία στο ποδηλατάδικο, παραλίγο να πέσει πάνω σ' έναν άντρα.

— Ξουτ, βρομόσκυλο! είπε κείνος κι έκανε να πιάσει πέτρα.

— Ίρμα, εδώ! φώναξε η Άννα βλέποντάς τη στο μεταξύ να έχει αρχίσει να δείχνει τα δόντια της απειλητικά.

— Α, δικό σας είναι αυτό το χαριτωμένο σκυλί, δεσποινίς μου; είπε μελιστάλακτα τώρα ο άντρας.

— Ναι, δικό μου, του απάντησε ψυχρά εκείνη. Πάμε, Ίρμα.

Το σκυλί την ακολούθησε υπάκουα.

Καινούριος ο τύπος, σκέφτηκε η Άννα. Και σαχλάκιας. Για πότε το «βρομόσκυλο» το 'κανε «χαριτωμένο σκυλί»... Χμ, και με είπε «δεσποινίς». Φαίνεται θα γέμισα λιγάκι. Να δω τι θα δείξει κι η ζυγαριά του φούρναρη. Δε λέει, βρε παιδί μου, να ξεκολλήσει από τις είκοσι οκάδες...*

* Οι οκάδες ήταν μονάδες βάρους που χρησιμοποιούνταν εκείνη την εποχή. Κάθε οκά υποδιαιρούνταν σε 400 δράμια και ήταν ίση με 1.282 γραμμάρια.

Το φουρνάρικο ήταν δυο τετράγωνα μετά το ποδηλατάδικο. Ο φούρναρης στην πόρτα, με την άσπρη ποδιά και πασαλειμμένος αλεύρια, μόλις την είδε, χαμογέλασε.

— Τι γίνεται, Άννα; Θα ζυγιστούμε πάλι σήμερα;

— Έτσι έλεγα, κυρ Αντώνη. Ήσυχα, Ίρμα!

— Το σκυλί σου όμως δε με συμπαθεί καθόλου! Όλο τα δόντια του μου δείχνει.

— Μην της δίνετε σημασία. Σ' όλους σχεδόν τους αρσενικούς τα ίδια κάνει.

— Σωστός σωματοφύλακας, ε; Έλα, πάμε μέσα.

— Ίρμα, κάτσε 'δω. Περίμενε! διέταξε τη σκύλα η Άννα κι ακολούθησε τον κυρ Αντώνη.

— Εσύ όμως με συμπαθάς, δεν είναι έτσι; γύρισε και την κοίταξε κείνος.

— Πώς, βέβαια! έκανε η Άννα και τράβηξε για τη ζυγαριά στην άκρη.

— Α, όχι σ' αυτή σήμερα. Είναι χαλασμένη. Την παραφόρτωσαν αλεύρι. Έχω άλλη κάτω. Εκεί που ζυμώνω.

Ο άντρας κατέβηκε μια εσωτερική πέτρινη σκάλα δίπλα στον μεγάλο φούρνο και χάθηκε στο μισοσκόταδο. Η μικρή δίστασε λίγο πριν κατέβει τα σκαλιά.

— Έλα, μην αργείς κι έχω δουλειά! της φώναξε από κάτω ο κυρ Αντώνης.

* * *

23 Ιουνίου 1957

Δεν ξαναπάω να ζυγιστώ. Και σήμερα, θες δε θες, είσαι γυναίκα, γιατί δε χωνεύω κανέναν άντρα. Αυτός ο βρο-

μοφούρναρης... Ούτε ψωμί δεν ξαναγοράζω από δαύτον. Πάνω στη ζυγαριά, χθες, όλο βλακείες έκανε.

«Στάσου καλά! Μην ακουμπάς τα χέρια σου εδώ» άρχισε πιάνοντας και σφίγγοντας περιέργα τα χέρια μου με τα ξερά του. «Στη μέση στάσου. Να εδώ» και πάλι με μάλαξε με τα ξερά του πιάνοντας με αυτή τη φορά από τη μέση. «Λίγο πιο πίσω» και μ' έσπρωξε στην κοιλιά. Και να 'ναι μούσκεμα στον ιδρώτα τώρα. Και να με κοιτάζει παράξενα.

«Πολύ δύσκολη αυτή η ζυγαριά, κυρ Αντώνη. Άστε, θα 'ρθω μια άλλη φορά να ζυγιστώ που θα 'ναι εντάξει η απάνω» του 'πα μπουχτισμένη κι έκανα να φύγω.

«Στάσου!» και το τριχωτό του, γιομάτο αλεύρια, μπράτσο μού 'φραξε απότομα τον δρόμο ψηλά στα στήθια.

Δάγκωσα τα χείλια απ' τον πόνο.

«Πονάνε, ε; Όμως πώς θα γίνεις γυναίκα αν δεν πονέσεις και λιγάκι;» είπε χασκογελώντας.

Έπειτα, στα γρήγορα, έβαλε κι έβγαλε βαρίδια στο πλάι και μου 'πε τελικά, ενώ τα μάτια του μ' έφερναν έναν αργό γύρο:

«Είκοσι μία οκάδες! Άντε, άρχισες να γεμίζεις και συ».

«Ευχαριστώ» μουρμούρισα και τράβηξα μουδιασμένη προς τη σκάλα.

Εκείνος μ' ακολούθησε από κοντά.

«Να, εδώ γέμισες κιόλας!» είπε κι έβαλε τάχα ανέμελα τα ξερά του στα πσινά μου.

Εγώ γρηγόρεψα τ' ανέδασμα, αλλά εκείνος πρόλαβε και χούφτωσε άλλη μια φορά τα πσινά μου χασκογελώντας.

Στο γυμνάσιο

Βούλα Μάστορη

Σχολικό έτος 1957-58. Η Άννα είναι δεκατριών χρονών και πάει στο γυμνάσιο, όπου θα αντιπαρεθεθεί με τους αυστηρούς κανόνες του, θα βιώσει τα πρώτα ερωτικά σκιρτήματα, τις πρώτες τραυματικές εμπειρίες, μα, πάνω απ' όλα, έναν ισχυρό δεσμό με τον φιλόλόγό της, που θα παρακολουθήσουμε μέσα από τις σελίδες του κρυφού της ημερολογίου.

Μια βουτιά στις σκέψεις και στην ψυχосύνθεση μιας ανήσυχης έφηβης που μεγαλώνει σε μια επαρχιακή πόλη της δεκαετίας του '50 κι έρχεται αντιμέτωπη με κακοποιητικές συμπεριφορές αγοριών και αντρών, καθώς και τις διαρκείς παραινήσεις της μητέρας της για το πώς θα πρέπει να φέρεται.

Το μυθιστόρημα αποτελεί το δεύτερο μέρος της τετραλογίας *Η Άννα, τότε και πάντα*, όπου παρακολουθούμε τη ζωή της Άννας από τα τέλη της δεκαετίας του '50, όταν κορίτσι ακόμη μεγάλωνε στην επαρχία, ως τα μέσα της δεκαετίας του '70, αμέσως μετά τη χούντα. Παράλληλα ζούμε μαζί της την παραγμένη δεκαετία του '60 στην Αθήνα, όπου είχε μετακομίσει.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Θέντα Μιμηλάκη

12+ Συλλογή κύκνοι

Διαβάστε επίσης:

Έρωτας, εφηβεία, σχέσεις
γονέων-παιδιών, βία,
πολιτική συνειδητοποίηση

ISBN 978-618-07-0669-7

9 786180 706697 >

Βοηθ. κωδ. μπκ/ans 14669